

TÍTOL DE L'OBRA: AIXOPLUC

Laura Muñoz Garcia-Ramos

OBRA ESTEREOSCÒPICA

Tinc taques de cafè i aigua salada,
trencaclosques amb complex de ratpenat,
paraules que semblen un esborrany enfurrunyat,
faltes d'ortografia que milloren nota,
xifres que en amanyagar-les semblen menys antipàtiques,
mitjos poemes que acaben per ser ocells engabiats
amb el bec ple de segells.

Tinc frases que pesco al carrer de persones i personatges
que mereixen ofegar-se d'escames vermelles,
a vegades roses, a vegades verdes,
a vegades, i només de tant en tant, de blanc
si són massa meves o massa excelses.

Tinc esborranys que s'abracen i trenen
com una teranyina al pit
frec a frec amb el cor.

És la meva pell
la que es ruboritza per dins,
és una petxina de papiroflèxia
que va arribar amb un corrent anònima (una corrent o un corrent?)
i va cristal·litzar amb un procés encriptat.

És un quadern que em va regalar l'àvia al Thyssen
després de descansar de les meves vel·leitats nòmades,
és una glaçada de tons càlids,
una aurora que s'empelta a la sang.

És el darrer de la trilogia,
un quadre de Dalí de portada,
on una mà ingent traça
l'alba en què es submergeix.

AMIGA DE NINGÚ

Amiga de ningú,
com diu la cançó d'òques grasses,
amiga del vent,
de qui camina a una xarranca de paraules confrontades,
amiga dels llibres que no subratllo
per no ofegar-los de negra boira.

Amiga del mar quan es desmelenen i em despulla,
de l'amor quan em fa respirar amb els ulls,
dels llavis que em pessiguen sense palpar-me.

Amiga de la ciutat quan fingeix que m'hi cap a la mà,
que té estrelles exposades als carrers
i mil llunes acolorides que gronxar.

Amiga dels núvols que dibuixen una nit blanca,
de les lletres desordenades, que d'amagat,
em petonegen quan pestanyegeu.

Amiga dels somnis quan els hi puc posar títol
i una mica de vers.

NAUFRAGI MARAGDA

Em moc al ritme de la tamborinada,
les onades semblen enfurismades,
l'aleteig dels peixos és brusc,
passen frec a frec del meu tors,
mentre cants de sirenes àvoles intenten engalipar-me.

Agafaria uns trossos de coral sec
i me'ls empastifaria:
quatre aletes,
dues a la part alta i dues a la part baixa.
Nedaria fins a arribar al seu tros de mar.
Quina immensitat atzabeja deuen amagar?

Vull que les onades m'agombolin
navegar seguint el seu bressoleig
capbussar-me en les dolces batzegades de la tramuntana.

Arribar a una petxina i fer nones
fins que el corrent m'emmetzini les escames
i els núvols s'esfilagarsin cal·ligrafiant el meu epitafi.

Vull conèixer tots els colors del corall,
el titil·lar somort dels estels
que enlluernen als peixos tocats per la tramuntana,
els cavallets que fan rotllana i engresquen a les criatures,
els crancs saltironejant sardanes,
la innocència dels dofins,
l'hora on l'abisme s'enriqueix de sal per la tristor de les pèrdues,
la panxa de les balenes on alguns troben la llar,
l'enamorament dels musclos,
les baralles dels caragols,
els ulls de sirena que trenen els penjolls,
sondejar un naufragi maragda on ofegar el desconsol...

EL BRAILLE DE LA LÍRICA.

Em sento com una pupil·la luxuriosa que delira,
que es torna misantropa, farcida d'estalactites
en atalaiar només colors il·lusoris.

Només vull un descans de ser una bombeta insondable,
només vull no veure gossos blaus, ni llimacs abandonats,
ni núvols subratllats, ni peixos xipollejant la lluna,
ni taronges sense esquerdes.

Em canso del meu llapis camaleó,
de la seva tinta invisible.

M'agradaria sentir de nou la fidel carícia
de la poma desfent-se emmetzinant la mà,

assaborint la bellesa de la dissonància.
El tacte embriagant de les agulles del rellotge,
les puntes envermellides dels meus capcirons,
la pluja anhelada que ofega els rínxols
i fa tentines pels tobogans de cabell mort.

La dansa migrant
de fusta rococó combatent les plomes dels meus malsons,
de cordes trepidants que regalo de braçalet,
de notes ensorrades.

Però necessito mossegar un gelat de cuques de llum,
giravoltar espirals amb un submarí,
enraonar amb coralls esbiaixats
i sondejar el groc dels somieigs.

Així tornar a cosir l'alba a la meva pupil·la,
carmesí al meu ratpenat,
licor al meu mig llibre
i picades d'ullet als contrasentits.

Veig el parquet com un poema,
l'aigua disfressada com un poema
les taques com aquarel·la d'un poema...

DEL TRES AL SET AL SETZE I EL VINT

Set menys tres,
els anys que ens separen,
tres més set, un número inquiet.

Guarda'm aire,
permet-me fingir que tenim set i tres anys
i que només ens calen;
una torre de sorra,

una ràfega de tramuntana,
una escapada seguint un mapa de vaques i
unes crispetes abocades al llac.

Promet-me que tornarem a menjar la mona a la falda dels avis i
a buscar els ànecs de la mà de *la abuela*,
quan encara
no intentàvem esbrinar on van a l'hivern.

Jo encara observaré des de la meva cadireta de flors,
com *el abuelo* et deixa guanyar als daus,
amb números de dues xifres,
que surten del meu abast.

Tirarem parets,
ens estirarem al sofà vermell boca amunt
i rumiarem si juguem a ser llibreters,
si fer una exposició de puzles,
una reunió d'animals on el rei és el drac,
si ratllar més el disc de la Blancaneu,
si anar a insistir un westie als pares
o si ho farem tot,
perquè som nens
i el temps no transcorre.

Darrere teu,
com quan de menuda vaig decidir,
que el meu número preferit era el tres,
perquè no em deixaves escollir el set
i el tres era el teu segon número preferit.